USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **V. O.**, zastoupen Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Ovenecká 78/33, 170 00 Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** Odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 8. 2016, č. j. OAM-74/ZA-ZA12-BE02-2016, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 6. 2017, č. j. 1 Az 57/2016 – 33,

takto:

I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Bc. Filipu Schmidtovi, LL.M., advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši **8 228 Kč**, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

I. Průběh řízení

[1] Žalobce podal dne 25. 1. 2016 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Je státním příslušníkem Ukrajiny, naposledy žil v obci V. v Zakarpatské oblasti, kde žije též jeho dospělý syn a nezletilá dcera. Do České republiky přicestoval v roce 2007 přes Slovensko a Maďarsko kvůli práci. Do roku 2014 zde měl povolen dlouhodobý pobyt, který mu nebyl prodloužen pro pozdní doložení nájemní smlouvy. K důvodům mezinárodní ochrany uvádí, že už je zde docela dlouho a má zde bydlení, práci i život a chce si zlegalizovat pobyt. Na Ukrajinu neodcestoval také kvůli válce. Bratr mu sdělil, že v roce 2014 a 2015 přišlo žalobci povolání do armády.

[2] Žalovaný o žádosti žalobce rozhodl rozhodnutím č. j. OAM-74/ZA-ZA12-BE02-2016 ze dne 12. 8. 2016 (dále jen „napadené rozhodnutí“) tak, že se mezinárodní ochrana žalobci podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje. Žalobce napadl citované

rozhodnutí žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji rozsudkem ze dne 9. 6. 2017, č. j. 1 Az 57/2016 – 33, (dále jen „napadený rozsudek“), jako nedůvodnou zamítl. Městský soud dospěl k závěru, že žalobce v řízení před žalovaným neuvedl žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že by byl v zemi původu pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) nebo b) zákona o azylu. Takovou skutečností není ani obava z výkonu vojenské služby nebo snaha o legalizaci pobytu na území České republiky. Žalovaný též logicky a konzistentně odůvodnil neudělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, když na jeho udělení není právní nárok a žalobce je dospělou, plně právně způsobilou osobou, schopnou obstarat si prostředky k živobytí prací. Jeho zdravotní stav je dobrý a žádné další okolnosti neuvedl. Městský soud se ztotožnil také se závěrem žalovaného, který neshledal, že by žalobci hrozila v případě návratu do země původu vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu. Povinnost výkonu vojenské služby je základní občanskou povinností a ani v případě odmítnutí jejího výkonu by žalobce nebyl vystaven postihu ve formě vážné újmy. Ozbrojený konflikt na Ukrajině je omezen toliko na Luhanskou a Doněckou oblast, přičemž žalobce bydlel v Zakarpatské oblasti na západě země.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce („stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností. Je přesvědčen, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu a humanitárního azylu dle § 14 téhož zákona.

[4] Stěžovatel má za to, že žalovaný nedostatečně vyhodnotil jeho sociální situaci, kdy veškerý jeho život je soustředěn na území České republiky, kdy pobývá již přes 10 let. Došlo tak k nepřiměřenému zásahu do rodinného a soukromého života stěžovatele v rozporu s čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Citovaný článek ve svém druhém odstavci stanoví, že státní orgán nemůže do výkonu práva na respektování soukromého a rodinného života zasáhnout kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a „*…nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti…*“. K zásahu do rodinného a soukromého života stěžovatele by jistě došlo, neboť by mu byl ztížen styk s přáteli a byl by vytržen z prostředí, ve kterém má dlouhodobě zázemí. Návrat do země původu intenzivně naruší jeho sociální vazby a postup správního orgánu považuje za jednoznačné pochybení a nerespektování individuality. Rozhodnutí žalovaného je tudíž nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodu.

[5] Kasační stížnost by měla být přijata k meritornímu posouzení, neboť v uvedené věci nebyla naplněna základní funkce správního soudnictví, a to sice ochrana subjektivních práv jednotlivce, která byla porušena nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí.

[6] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje se závěry napadeného rozsudku a uvádí, že důvody pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu či doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu se v napadeném rozhodnutí dostatečně zabýval. V souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu nejsou rodinné ani sociální vazby azylově relevantními důvody. Stěžovatel může svůj soukromý život nadále realizovat v režimu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.

Pouze délka pobytu stěžovatele na území ČR a vytvoření sociálních vazeb nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany či doplňkové ochrany.

III. Posouzení kasační stížnosti

[7] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná. Podle § 104a odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."), nemusí být usnesení o odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost odůvodněno. Přestože by v tomto případě bylo namístě kasační stížnost odmítnout bez odůvodnění, Nejvyšší správní soud nad rámec zákonného požadavku stručné odůvodnění svého usnesení připojuje.

[8] Podle § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany odmítne pro nepřijatelnost, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele; k tomu, kdy je kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přijatelná, existuje početná a ustálená judikatura tohoto soudu. Například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, Nejvyšší správní soud uvedl: *O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v následujících typových případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu. 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně. 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu. b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.* Stěžovatel má za to, že kasační stížnost je přijatelná, jelikož napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a je třeba chránit stěžovatelova subjektivní práva. Tyto skutečnosti však přijatelnost kasační stížnosti dle výše uvedených kritérií nezakládají.

[9] Kasační argumentace spočívá výhradně v tvrzení, že stěžovateli měl být udělen humanitární azyl nebo doplňková ochrana s ohledem na jeho sociální situaci, kterou se žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval nedostatečně. S uvedenými výtkami se Nejvyšší správní soud neztotožňuje.

[10] Je třeba připomenout, že dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu mezinárodní závazky (zejm. článek 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a

základních svobod) neukládají státu všeobecnou povinnost respektovat volbu osob ohledně země jejich pobytu, resp. napomáhat rozvíjení jejich vztahů; podmínky uplatnění takové povinnosti státu se přitom vykládají velmi přísně. Neudělení mezinárodní ochrany zpravidla neznamená natolik intenzivní zásah do rodinného a soukromého života, aby byl rozporný s mezinárodními závazky ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu (např. rozsudky ze dne 29. 2. 2012, č. j. 2 Azs 38/2011 – 47, ze dne 17. 9. 2010, č. j. 2 Azs 14/2010 – 96, či ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65). O povinnosti státu respektovat volbu země pobytu lze uvažovat v naprosto výjimečných případech, například tehdy, má-li cizinec manželku, která je českou občankou, s níž se mu na území České republiky narodila dcera, přičemž zdravotní stav manželky je závažný a neumožňuje jí starat se o dítě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 Azs 256/2014 – 27, či usnesení ze dne 14. 7. 2016, č. j. 2 Azs 138/2016 – 30). Obecně však Nejvyšší správní soud okolnosti soukromého či rodinného života žadatele na území ČR (s výjimkou azylu za účelem sloučení rodiny dle § 13 zákona o azylu) za důvod pro udělení azylu či doplňkové ochrany nepovažuje (srov. rozsudky ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 – 69, ze dne 8. 1. 2009, č. j. 2 Azs 66/2008 – 52).

[11] Humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu lze udělit pouze v případech hodných zvláštního zřetele. Mezi obvyklé důvody udělování humanitárního azylu lze zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory. Případ hodný zvláštního zřetele naopak typicky nepředstavuje manželství s českým občanem, ekonomické obtíže žadatele, lepší přístup k lékařské péči, lepší pracovní příležitosti či legalizace pobytu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 Azs 17/2017 – 28).

[12] Žalovaný se ve shora vytyčených mezích v napadeném rozhodnutí rodinnou, sociální a ekonomickou situací stěžovatele zabýval, přičemž vycházel zejména z výpovědi samotného stěžovatele při pohovoru o žádosti o mezinárodní ochranu. Konstatoval, že stěžovatel je dospělou, plně právně způsobilou a práce schopnou osobou. Jeho zdravotní stav je dobrý. Žádné další podstatné okolnosti stěžovatel neuvedl. Skutečnost, že stěžovatel má na území České republiky přátele a práci, s ohledem na shora citovanou judikaturu nemůže představovat důvod pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu nebo doplňkové ochrany dle § 14a téhož zákona.

[13] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s, podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[14] Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2017, č. j. 6 Azs 207/2017 – 30, byl stěžovateli ustanoven zástupcem Mgr. Bc. Filip Schmidt, LL.M., advokát se sídlem Ovenecká 78/33, 170 00 Praha 7. Zástupci, který byl stěžovateli ustanoven soudem, náleží mimosmluvní odměna a hotové výdaje, které v tomto případě platí stát (§ 35 odst. 9 s. ř. s.). Zástupci náleží odměna za dva úkony právní služby, a to převzetí a přípravu zastoupení a doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů]. Za dva úkony právní služby náleží odměna ve výši

6 200 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu a dále 600 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Jelikož je ustanovený zástupce registrovaným plátcem DPH, zvýšil soud přiznanou odměnu o částku 1 428 Kč, která odpovídá 21% sazbě této daně. Částka v celkové výši 8 228 Kč bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. ledna 2018

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu